

ingen videre Pligt, og man kan — jeg vil ikke sige: tage sig det let —, men jeg vil sige: tage sig det uden Ansvar, hvis der virkelig sker en Neutralitetskrænkelse.

I dette Lys, som for mig er saa simpelt som muligt og er givet baade ved, hvad jeg teoretisk har gjort, mig bekendt med og praktisk har set — i dette Lys har jeg set paa de forelagte Forslag, og jeg tør sige, jeg har set paa dem ganske sagligt og uden mindste politiske Motiv i nogen Henseende. Hverken Ministeriets Liv eller Død kommer det an paa for mig, jeg ønsker det et langt Liv. Jeg har set paa det saaledes, at her er Tale om en Forpligtelse overfor Udlandet, og kunne vi ikke staa sammen der, saa er det hele ingenting værd. Der maa vi staa sammen, vi kunne have forskellige Meninger, men lad os respektere hinandens Meninger og lad os arbejde paa, at der kan komme noget godt og fornuftigt ud af det. Men idet jeg i dette Lys ser paa Regeringens Forslag, saa kan jeg ikke nægte, at det aldeles ikke opfylder Neutralitetspligten. Det er ikke blot, at man kan sige, at der indeholdes noget deri, som ikke ligger i Neutralitetspligten, men det forhindrer ligefrem dens Opfyldelse.

Naar man siger noget i saa ubetingede Udtryk, som jeg her gør, skal man vel ogsaa have noget ubetinget at støtte det til, og jeg skal ikke nægte, at hvad jeg synes er en ubetinget Støtte, er nogle Ytringer, som kom fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) under denne Sags Forhandling. Det staar Spalte 4043. Der siger nemlig dette ærede Medlem, at baade Landbefæstningen og en virkelig Hær lade sig ikke økonomisk realisere. Naar man erindrer, at dette ærede Medlem i mange Aar har været et af de ledende Medlemmer af dette Ting, og at han ud og ind kender vor økonomiske Evne og vore Forhold og ogsaa i en lang Aarrække har været Minister og har været baade Forsvarsminister og Finansminister, saa tror jeg, man maa kunne sige, at ingen Ytring kan være mere baaren af Sagkundskab end den, der kommer fra ham. Jeg erkender, at jeg vilde ikke paa egen Haand tillade mig at dømme om Danmarks økonomiske Evne, men det er altsaa nu en vis Ting for mig, at naar man tager Regeringsforslaget, kan man ingen Hær faa, og dermed er det ogsaa en vis Ting for mig, at saa kan man ikke opfylde sin Neutralitetspligt, for dertil kræves en Hær. Det er jo heller ikke saa underligt dette, det er

jo en given Ting, at Landbefæstningen vil binde vor Hær, og det kan være godt nok, at vi saa ville faa de Stæder, som kunne følge af en Land- og Søbefæstning. Men jeg gad nok vidst, hvad det vil nytte, naar der sker Neutralitetskrænkelse andre Steder. Det kan man kalde fantastisk at ville i Forvejen spaa, hvad der vil ske, det kan ingen vide. Jeg vil antage, at den vil komme paa et Sted, hvor man mindst venter det. Jeg gad vidst, om man vil sige, at vi have opfyldt Neutralitetsforpligtelsen, naar vi bygge en dejlig Havn ved Esbjerg — det vil den efter min Mening blive — med bredt Indløb, som ligger lige op til en fremmed Magt, og som frembyder den bedste Indsejling, som tænkes kan. Her findes ikke det mindste, som kan forhindre nogen fra at bemægtige sig den og sætte sig fast der. Der er ligeledes, hvis jeg ikke fejler, en ganske dejlig Havn ved Aarhus, og ved Skagen er der ogsaa bygget en Havn. Og hvad siger saa det høje Ting til Bornholm? — ingen kan vide, hvor Neutralitetskrænkelserne skal finde Sted —, jeg gad nok vidst, hvorledes den vil kunne afværges i saa Tilfælde. Det, man vil sige til os, er ikke just det, at Krænkelserne skulle kunne afværges, for det er sin Sag, det er ikke muligt for nogen at være i Stand til at afværge alle Neutralitetskrænkelser —, men det, man vil sige, er: I have ikke blot ikke været forberedte, saaledes at det var muligt ogsaa at afværge denne Neutralitetskrænkelse, men I have ved Eders Fæstning og ved at binde Hæren dertil forhindret, at den kunde afværges. Det bliver altsaa en Sigtelse for, at vi have indført en Forsvarsordning, som ikke egner sig til at tilfredsstille Neutralitetens Krav.

Jeg vil gerne tillade mig et Øjeblik at se lidt paa den Landbefæstning, som er foreslaaet, og nu bruger jeg uvilkaarligt Udtrykket: Landbefæstning; lad mig straks gøre Undskyldning, det maa man jo ikke sige. Der maa være nogle tekniske Udtryk, som jeg ikke kender, det maa ikke kaldes en Landbefæstning, det skal være en Slags forberedte Stillinger. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), der talte i Gaar, havde ganske Ret, naar han sagde, at naar man ikke hænger sig i Ordene, vil egentlig Forskellen paa det, der her foreslaas, og saa en almindelig Fæstning være, at det ene er en stærk Stilling, det andet en svag Stilling. Det er vel ogsaa Meningen med det, som blev sagt — det fremgaar af Sammenligningen med den